

Република Србија
Врховни касациони суд
Рев2 137/2015
28.10.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Божидара Вујичића и Лидије Ђукић, чланова већа, у правној ствари тужилаца Д.Б. из К., Р.Ш. из Б. и С.П. из З., које заступа пуномоћник Г.С., адвокат из Ч., против тужене Републике Србије, Министарство унутрашњих послова Републике Србије, Полицијска управа З., коју заступа Републичко јавно правобранилаштво, ради исплате, одлучујући о ревизији тужилаца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1948/14 од 27.10.2014. године, у седници већа одржаној 28.10.2015. године, донео је

ПРЕСУДУ

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ пресуда Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1948/14 од 27.10.2014. године тако што се жалба тужене одбија као неоснована и потврђује пресуда Основног суда у Зрењанину П1 137/2014 од 23.04.2014. године и у делу става I изреке, којим је тужена обавезана да тужиоцима исплати досуђене износе и за период од јула 2006. године до децембра 2007. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Зрењанину П1 137/2014 од 23.04.2014. године, у ставу I изреке, обавезана је тужена да тужиоцима на име накнаде по основу рада у дане државних празника, по основу прековременог рада и по основу ноћног рада за период од 16.05.2004. до 31.12.2007. године исплати износе са законском затезном каматом и роковима доспелости како је то ближе наведено у том ставу пресуде, те да Фонду за пензијско и инвалидско осигурање уплати доприносе по основу пензијског и инвалидског осигурања као и доприносе по основу здравственог осигурања надлежном Заводу за здравствено осигурање у износима које обрачунају надлежне службе туженог у време обрачуна на наведене износе. У ставу II изреке, одбија се као неоснован тужбени захтев тужилаца за законску затезну камату на износе и за периоде како се то наводи у том ставу изреке пресуде као неоснован. У ставу III изреке, обавезује се тужена да тужиоцима накнади парничне трошкове у износу од 532.463,26 динара са законском затезном

каматом од 23.04.2014. године до исплате у року од осам дана под претњом извршења.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1948/14 од 27.10.2014. године, у ставу 1. изреке, преиначује се пресуда Основног суда у Зрењанину П1 137/2014 од 23.04.2014. године тако што се захтев тужилаца да се обавезе тужена да им исплати појединачно наведене износе са законском затезном каматом по основу рада у дане државних и верских празника, прековременог и ноћног рада за поједине месеце у периоду од јула 2006. године до децембра 2007. године одбија као неоснован, а у преосталом делу жалба тужене се одбија и пресуда потврђује. У ставу 2. изреке, обавезују се тужиоци да солидарно накнаде туженој трошкове жалбеног поступка у износу од 4.000,00 динара у року од осам дана.

Против правноснажне другостепене пресуде у делу којим је преиначена првостепена пресуда и одбијен тужбени захтев, тужиоци су благовремено изјавили ревизију због погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану одлуку на основу члана 408. у вези члана 403. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС" 72/11 и 55/14), па је нашао да је ревизија тужилаца основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, сви тужиоци су у спорном периоду били запослени код тужене Полицијске управе З.. Тужилац Д.Б. је решењем тужене од 23.11.2005. године распоређен на радно место полицајац у Одељењу саобраћајне полиције са укупним коефицијентом за обрачун плате од 6,91, да би новим решењем од 19.07.2006. године тужилац био распоређен на радно место полицајац али са укупним коефицијентом за обрачун плате од 18,03. Тужилац Р.Ш. је првим решењем тужене од 12.07.2004. године распоређен на радно место полицајац у одељењу полиције Полицијске управе З. и утврђен је коефицијент за обрачун плате од укупно 7,06. Новим решењем тужене од 21.07.2006. године тужилац је распоређен на радно место полицајац а утврђен му је коефицијент за обрачун плате од 18,03. Тужилац С.П. је решењем тужене од 24.11.2005. године распоређен на радно место полицајац у одељењу полиције Полицијске управе З. и одређен му је коефицијент за обрачун плате од 7,06. Новим решењем тужене од 20.07.2006. године тужилац је распоређен на радно место полицајац и стекао је звање полицајца а укупан коефицијент му је утврђен на 18,03. У овој парници тужиоци потражују додатке на плату по основу нередовности у раду (рад у дане државних и верских празника, прековремени и ноћни рад) за период од 16.05.2004. до 31.12.2007. године тврдећи да су у спорном периоду остварили право на ове накнаде и да им та накнада није плаћена. У поступку је вештачењем за све тужиоце утврђено да су заиста у наведеном периоду имали поменуте нередовности, а утврђен је и њихов обим што међу странкама и није спорно. Међутим, тужена сматра да је тужиоцима исплаћена накнада, односно додатак на зараде по наведеном основу и то кроз увећање коефицијента за обрачун и исплату зараде. Полазећи од одредаба Закона о унутрашњим пословима, који је био у примени до 29.11.2005. године од када је ступио на снагу Закон о полицији, првостепени суд је зараду тужилаца ставио у однос са зарадом упоредног радника и закључио да у периоду важења Закона о унутрашњим пословима тужиоцима припада право на увећање зараде по основу нередовности у раду због тога што у том периоду њихов рад није посебно вреднован по основу спорних додатака на плату. Наиме, у то време се сходно примењивао Закон о платама у државним

органима и јавним службама а увећање плата по том закону због услова рада не обухвата и спорни додатак на плату. Када се ради о периоду важења Закона о полицији првостепени суд је закључио да увећање плата тужилаца по основу додатних коефицијената а везано за посебне услове рада није резултат прековременог рада, ноћног рада и рада у државне празнике, нити је по том основу тужиоцима плата увећана и исплаћена. Отуда по налажењу првостепеног суда произилази да за време важења ни једног од два поменути закона тужиоцима није исплаћена накнада по основу спорних нередовности на раду. Зато је првостепени суд постављени захтев усвојио, с тим што је исти одбијен у делу за законску затезну камату имајући у виду рокове доспелости сваког месечног потраживања а то је 25. у месецу. Код утврђеног чињеничног стања, другостепени суд налази да је првостепени суд правилно закључио да тужиоцима за време важења Закона о унутрашњим пословима није утврђена и исплаћена увећана зарада по основу спорних нередовности у раду, те је у том делу жалбу тужене одбио и првостепену пресуду потврдио. Међутим, када се ради о периоду важења Закона о полицији, односно у конкретном случају од 01.07.2006. године када су донета решења о утврђивању нових коефицијената за тужиоце, по налажењу другостепеног суда, а анализом додатних коефицијената тужилаца и упоредног радника П.М., тужиоцима је увећана зарада по основу нередовности у раду за више од 30%, те отуда они у том делу немају право на додатке које траже, због чега је преиначењем првостепене пресуде тужбени захтев тужилаца у том делу одбијен као неоснован.

Код утврђене чињенице да тужиоцима за време важења Закона о унутрашњим пословима нису исплаћивани додаци на зараду по основу спорних нередовности на раду, ступањем на снагу Закона о полицији, то јест од јула 2006. године од када је новим решењима створена могућност да се тужиоцима због посебних услова рада, опасности по живот и здравље, одговорности, тежине природе послова, рада на дане државних празника, ноћног рада, рада у сменама, прековременог рада, дежурства и других видова нередовности у раду утврде коефицијенти за обрачун плате који су од 30 до 50% номинално већи од коефицијената за друге државне службенике, ако је тужиоцима на тај начин увећана зарада, онда се то морало показати и као увећање дотадашње разлике између зараде тужилаца и упоредних радника од најмање 30%. Међутим, до тога није дошло већ се та разлика у заради и смањила. Судови су за време важења Закона о унутрашњим пословима као упоредног радника третирали Њ.С. запослену на административно-техничким и дактилографским пословима. Њен коефицијенат до тада је био 4,73. Од ступања на снагу Закона о полицији судови су као упоредног радника третирали П.М. која је запослена на истим пословима као и Њ.С., а њен коефицијенат је био 12,84. Довођењем у однос коефицијената тужилаца од 7,06 са коефицијентом Њ.С. од 4,73 за време важења Закона о унутрашњим пословима са коефицијентом тужилаца од 18,03 и П.М. од 12,84 за време важења Закона о полицији, очигледно је да је разлика у заради између тужилаца и упоредних радника од ступања на снагу Закона о полицији смањена. Самим тим очигледно је да није дошло до увећања зараде тужилаца по основу спорних нередовности у раду. Посебно треба нагласити да у оваквим споровима код одабира упоредног радника мора да се води рачуна да се упоређују исти или приближно исти послови, што у конкретном случају довођењем у однос послова тужилаца као полицајца са пословима административно-техничког и дактилографског радника није случај. То значи да на наведени начин, то јест довођењем у однос зарада тужилаца са зарадом упоредног радника тужене П.М.,

тужена, а на којој је терет доказивања да су спорне нередовности исплаћене по члану 121. у вези члана 2. став 2. Закона о раду, није доказала да су утврђени износи исплаћени а на њих тужиоци несумњиво имају право.

Имајући у виду све наведено произилази да је првостепени суд правилно закључио да тужиоцима у целом спорном периоду није извршено увећање и исплата зараде по основу додатака за нередовности у раду, те да им утврђена накнада припада за цео спорни период. С обзиром да је другостепени суд одбијајући делом тужбени захтев погрешно применио материјално право, то је овај суд преиначењем другостепене пресуде у том делу потврдио првостепену пресуду и у том делу све на основу члана 416. став 1. ЗПП.

**Председник већа
судија
Весна Поповић,с.р.**